

(Pokračovanie z príbehu: [Agapeon 4 - Zmena plánu](#))

Ešte jeden krok a po dlhom nebezpečnom schádzaní do údolia už budem stáť na pevnej pôde. „Tam by som teda nechcel skončiť“ – pomyslel som si, pozerajúc sa dolu strmým svahom do tmavej rokliny priamo podo mnou. Dutý zvuk v skale pod pravou nohou mi však privolal tú najhoršiu predtuchu. Nestihol som to ani domyslieť, keď sa skala, na ktorú som stúpil celou váhou tela, zrazu odtrhla. Stihol som len zamávať rukami vo vzduchu ako majestátny orol pred posledným letom do hĺbky. „Koniec!“ – pomyslel som si a už som sa videl v tej čiernej diere. Na konci môjho křčovitého zamávania zrazu moju ruku niekto zachytil.

Pozrel som hore, visiac na mojej jedinej nádeji. „Paximus!“ - zvolal som s úľavou, „Myslel som si, že si šiel inou cestou!“ Schádzajúc do údolia totiž Paximus na rázcestí odmietol ísť mojou skratkou. Z diaľky síce vyzerala hrozivo nebezpečne, ale ísť jeho cestou by trvalo celý deň. A koniec koncov, túto skratku sme so starou mamou využívali veľmi často. Ako teraz zisťujem, asi som už zostarol a pribral. „Vrátil som sa.“ – povedal Paximus a pokračoval: „Reku, čo ak budeš potrebovať pomoc. No, a nemýlil som sa...“ „Vďaka, nebyť teba, už mŕtvy ležím v tej čiernej priepasti.“ S veľkou námahou a fučaním sa mi podarilo vyštveráť sa na úzky chodníček popri zráze vrchu, kde stál môj záchranca. „Tadiaľ už cesta nevedie, musíme sa vrátiť a ísť tou dlhšou cestou!“ – poznamenal. Nebolo inej možnosti. Odtrhol sa príliš veľký kus skaly. Ísť však dlhšou cestou pre mňa nebolo nepríjemné len kvôli jej dĺžke. Paximus si to všimol. „Čo sa deje?“ – spýtal sa. „Nevieš ešte o jednom dôvode, kvôli ktorému sme sa aj so starou mamou tejto ceste vždy vyhýbali. Šli sme tadiaľ iba raz, ale to, čo sa stalo, si budem pamätať do smrti.“

Sadli sme si a ja som pokračoval: „Bolo to ešte v mojom detstve, v jedno krásne slnečné ráno,

Agapeon 5 - Tajomstvo je odhalené

Napísal Balek Robert
Piatok, 06 Marec 2009 11:20

keď sme sa so starou mamou rozhodli urobiť si obchôdzku celého údolia, preskúmať jeho tajné zákutia a pokochať sa okúzľujúcou nádherou jeho lesov, lúk, vrškov a jazierok. Na rázcestí, kde som sa s tebou, priateľu, pred chvíľou rozišiel, sa stará mama ako vždy rozhodla pre skratku do údolia. Vtedy sa ma zmocnila neodolateľná túžba: „Stará mama, ešte nikdy sme nešli tou druhou cestou, prosím!“ Keďže som bol veľmi neoblomný, stará mama sa s veľkou nevôľou predsa len pre tú cestu rozhodla. „Slnko je ešte vysoko, hádam to bude dobré...“ – zamrmlala polohlasne. Cesta ubiehala veľmi rýchlo, až sme sa ocitli na malej lúke nie veľmi ďaleko od nášho zrubu. Stará mama chcela ísť ďalej, ale mňa zaujali zvláštne kamene rozosiate po lúke. Boli obhorené a divne zapáchali. Rozbehol som sa na ne zblízka pozrieť. „Tam nesmieš!“ – počul som už iba jej výkrik. Udalosti hneď na to nabrali rýchly spád. Hoci bolo slnko ešte nad obzorom a všade plno svetla, začalo sa nad lúkou rýchlo stmievať. Keď som dobehol do stredu toho zvláštneho útvaru zo skál, bola už úplná tma a ja som zacítil ešte horší zápach ako predtým.

Syčanie, najprv slabé, začalo silnieť a postupne sa premieňalo na neznesiteľné kvílenie, ktoré ma obštúpilo ako múr. Nikoho som nevidel, len ruku starej mamy, ako ma celou silou ťahá z toho kruhu von. Pred očami sa mi začalo všetko strácať, keď sa konečne starej mame podarilo vytrhnúť ma z toho desivého zovretia. Pamätám si, že som videl za nami niečo ako kúdoľ prachu, doháňajúci naše kroky. To uši drásajúce kvílenie, naplnené hrôzou a zúfalstvom, mi ešte teraz po rokoch naháňa strach. Pripadalo mi to ako večnosť, kým sme sa dostali do nášho zrubu. Stará mama rýchlo zabuchla dvere a podoprela ich veľkým klátom. Mňa polomŕtveho položila na posteľ a zo zásuvky v skrini vytiahla starú knihu a dlhú sviecu. Všimol som si, ako cez škáry v stenách zrubu začal prenikať tmavý prach dovnútra. Na dvere zrubu zrazu začalo niečo strašne silno búchať, akoby celý regiment vojakov chcel vyvaliť dvere a náš zrub zrovnať so zemou. S trasúcimi rukami stará mama zapálila sviecu a vodou z pozlátenej fľaštičky pokropila všetky steny zrubu. Zrazu sa prach v krči stiahol škárami späť a svetlo sviece naplnilo zrub pokojom. Stará mama si sadla ku mne, sklopila zrak ku knihe v jej lone a silným hlasom z nej začala čítať mne neznámym jazykom. Keď čítala druhú vetu, začalo sa cez okná a škáry v stenách predierať dovnútra silnejúce biele svetlo. Buchot a kvílenie sa zrazu ponorilo do ticha, aby sa o pár sekúnd vynorilo s ešte väčšou silou. Nastal obrovský lomoz, akoby niekto s niekým zápasil a s ohlušujúcim vreskotom to kvílenie úplne zaniklo.

Celý zrub zalialo silné svetlo, ktoré mnou prestúpilo a oslobodilo ma od desivého strachu. Hoci boli dvere zatvorené, do miestnosti vstúpila nádherná postava muža. Usmieval sa a starej mame povedal: „Neboj sa! Už si to zlý nikdy nedovolí. Zničil som to okultné miesto na lúke a oslobodil som údolie od jeho moci. Buď pokojná. A s Agapeonom“ – pozrel sa na mňa, „mám svoj plán.“ „Vďaka, Ježiš.“ - zašepkala stará mama.“ „Ježiš?“ – vstúpil do môjho rozprávania Paximus a s nadšením pokračoval: „Nie je tá svetlá postava z tvojho detstva a tá postava plná svetla, ktorá ti pred pár dňami zachránila život, tou istou osobou?“ Zrazu sa mi všetko v hlave vyjasnilo: „Začína to do seba zapadať, priateľu. Na druhý deň ráno som totiž len tak zo zvedavosti otvoril tú záhadnú knihu, z ktorej čítala. Boli to modlitby a...“ – zatajil som dych od radosti a ohúrený so šepotom pokračoval: „...knihu sa mi prevrátila na poslednú stranu. Veľkými

Agapeon 5 - Tajomstvo je odhalené

Napísal Balek Robert

Piatok, 06 Marec 2009 11:20

písmenami tam bolo napísané: „Ježiš – Pán a Spasiteľ“. Za tie roky som už na to zabudol. Až teraz... Bol som pri starej mame, keď zomierala. Toto bola práve tá kniha, ktorú vtedy zvierala v rukách. Tajomstvo svetlej postavy, ktorá mi pred pár dňami zachránila život, je teda odhalené.“ S bážňou a slzami v očiach som ledva počuteľne dodal: „Bol to Ježiš.“

Ďalšie pokračovanie príbehu nájdeš v článku: [Agapeon 6 - Rozhodnutie](#)